

Uchwała Nr 634/LXIII/2014
Rady Miasta Ostrołęki
z dnia 26 czerwca 2014 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Prezydenta Miasta Ostrołęki

Na podstawie art. 229 pkt. 3 Kodeksu postępowania administracyjnego uchwała się, co następuje:

§ 1.

1. Stwierdza się, iż skarga Pani Marianny D. na działalność Prezydenta Miasta Ostrołęki jest bezzasadna.
2. Uzasadnienie rozstrzygnięcia, o którym mowa w ust. 1, zawiera załącznik do uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodniczący Rady Miasta
Ostrołęka**

Dariusz Maciak

**Załącznik do uchwały
Nr 634/LXIII/2014
z dnia 26 czerwca 2014 r.
w sprawie rozpatrzenia skargi
na działalność
Prezydenta Miasta Ostrołęki**

W dniu 30 maja 2014 roku Mazowiecki Urząd Wojewódzki w Warszawie, Wydział Polityki Społecznej Oddział w Delegaturze –Placówce Zamiejscowej w Ostrołęce przesłał do Rady Miasta Ostrołęki skargę Pani Marianny D. dotyczącą świadczenia specjalistycznego poradnictwa jej rodzinie. Skarżąca zarzuca, że pracownik Ośrodka Interwencji Kryzysowej w Ostrołęce Pani Barbara P.:

- sporządzała dokumentację ośrodka zawierając w niej kłamliwe informacje, oczerniające jej osobę,
- manipulowała mężem Skarżącej, wspomagając w ten sposób przemoc stosowaną wobec jej osoby,
- podejmowała czynności zmierzające do jej ubezwłasnowolnienia,
- przekazywała Prezydentowi Miasta nieprawdziwe informacje.

Ponadto Skarżąca zarzuca, że Prezydent Miasta Ostrołęki zatrudnia w OIK osoby protegowane, które nie posiadają przygotowania do pełnienia swoich funkcji. Dodatkowo zdaniem Skarżącej, Prezydent Miasta nie sprawuje kontroli nad podległymi mu pracownikami.

W celu zbadania zasadności skargi Komisja Prawa i Współpracy z Samorządami Mieszkańców na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 2014 roku dokonała analizy zarzutów. Komisja ustaliła, że zarzuty Pani M. D. zawarte w skardze były kilkakrotnie wyjaśniane przez Prezydenta Miasta. Pani M. D. została objęta pomocą przez Panią Barbarę P. od kwietnia 2008 r. w ramach kontynuacji pracy z rodziną oraz ze względu na jej niechęć do korzystania z pomocy specjalistów Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Ostrołęce. W ocenie Rady Miasta działania podejmowane przez pracowników OIK wynikały ze specyfiki pracy ośrodka. Pani Barbara P. działała w celu udzielenia wsparcia rodzinie Pani D., w przezwyciężeniu trudnej sytuacji rodzinnej. W dokumentacji OIK dotyczącej rodziny D. nie znalazły się sformułowania mające na celu w jakikolwiek sposób zaszkodzić Pani Mariannie D. i jej rodzinie. Rozwiązywanie problemów rodzinnych wiąże się z podejmowaniem wielu działań oraz współpracą z innymi instytucjami, m. in. z Sądem. Sporządzane notatki w dokumentacji oparte są nie tylko na faktach, ale także na odczuciach z rozmów i ich interpretacji przez osobę pomagającą. Nie stanowią dokładnego zapisu rozmów, tylko kwintesencję ich subiektywnego odbioru. Mogą stanowić materiał pomocniczy dla Sądu, ale nie ściśle dowodowy.

Pani Marianna D. złożyła skargę do WSA w Warszawie, w której stawiała podobne zarzuty. Sąd odrzucił tę skargę. Sprawą Pani Marianny D. zajmował się również Sąd Okręgowy w Łomży (sygn. Akt C 344/11), następnie Sąd Apelacyjny w Białymstoku (Sygn.

akt I ACa 596/13). Sąd Okręgowy w Łomży oddalił pozew, a Sąd Apelacyjny w Białymstoku podtrzymał ten wyrok. Sąd nie dopatrył się nieprawidłowości w działaniach podejmowanych przez Panią Barbarę P.

Pani Marianna D. nie zrezygnowała z pomocy Pani Barbary P., a mogła to uczynić na każdym etapie spotkań.

Zarzuty wobec Prezydenta Miasta Ostrołęki o kumoterstwo i braku kontroli nad podległymi pracownikami nie potwierdziły się w toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego.

Również zarzut dotyczący treści rozmowy pomiędzy Skarżącą a Panią Iwona Suska zastępcą dyrektora Wydziału Spraw Społecznych i Obywatelskich nie został potwierdzony przez pozostałych uczestników rozmowy.

Rada Miasta Ostrołęki mając na uwadze powyższe, uznaje skargę za nieuzasadnioną.

Stosownie do art. 239 § 1. W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.